

РЕШЕНИЕ

№ 37829

гр. София, 14.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10866** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от И. С. Ц., чрез адв. В. Т. от САК, срещу решение № 2407 от 01.07.2025г., постановено по анд № 4520/2024г. по описа на СРС, 99 с-в, с което е потвърдено наказателно постановление № 24-4332-027010 от 08.11.2024 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с което за нарушение на чл.16, ал.1, т.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на И. С. Ц., ЕГН [ЕГН], е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева, на основание чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5, пред.5 от ЗДвП и за нарушение на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 /шест/ месеца, на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП.

С жалбата се поддържа, че решението на Софийския районен съд е необосновано, постановено при превратно анализиране на събрания доказателствен материал по производството и неправилно възприета фактическа обстановка, която не съответства на събраните доказателства. При условията на евентуалност, поддържа се, че наложените наказания са явно несправедливи, тъй като не съответстват на тежестта на деянието, както и на поведението на касатора като водач на МПС до момента.

По подробно изложените в жалбата съображения се прави искане за отмяна на обжалваното решение на СРС и вместо него да бъде постановено друго, с което изцяло да се отмени

наказателното постановление, алтернативно – делото да се върне на първоинстанционния съд с указания за изясняване на фактическата обстановка. При условията на евентуалност, прави се искане за намаляване на наложените наказания до предвидения в закона минимум.

В съдебното заседание касаторът се представлява от адв. Т., която поддържа жалбата и прави искане за уважаването ѝ по изложените в нея доводи, както и за присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът, редовно призован, не се представлява в съдебното заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна, а оспореното решение – за правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, XVII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок в изпълнение на изискването на чл. 211, ал. 1 АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните писмени доказателства и гласни доказателствени средства, при което е приел за установено от фактическа страна следното: На 21.10.2024 г., около 19:40 часа жалбоподателят И. С. Ц. управлявал л. а. марка „Нисан“, модел „К. плюс 2“, с рег. [рег.номер на МПС] , като се движел в [населено място] по [улица]в посока от [улица]към [улица]. След кръстовището с [улица], пред номер 16 на [улица], жалбоподателят навлязъл в лентата за насрещно движение и реализирал ПТП с движещия се срещу него в обратна посока л.а. марка „Форд“, модел „Ф.“, с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от св. Г. П.. Последният бил в автомобила с цялото си семейство – съпругата и двете си деца. Св. П. възприел идващия насреща му автомобил и отбил максимално вдясно на платното за движение, но въпреки това не успял да избегне удара, при който автомобилът на жалбоподателя Ц. с лявата си част ожулил лявата част на автомобила на свидетеля. Въпреки настъпилото произшествие жалбоподателят Ц., който бил в нетрезво състояние (употребил алкохол), не спрял, за да установи последиците от произшествието, а продължил движението си с автомобила. Тогава свидетелят направил обратен завой и тръгнал с автомобила си след жалбоподателя, като започнал да му подава звукови и светлинни сигнали, за да спре. Жалбоподателят Ц. преустановил движението си едва до номер 85 на [улица]. Св. П. отишъл до автомобила на жалбоподателя Ц. и видял, че последният бил в неадекватно състояние, явно употребил алкохол. Жалбоподателят Ц. предложил пари на П., за да не подава сигнал в полицията, но свидетелят отказал и се обадил на телефон 112. Дошлите на място полицейски служители изпробвали двамата водачи за употреба на алкохол, като резултатът на св. П. бил отрицателен, а този на жалбоподателя Ц. бил над 3 промила на хиляда. След това жалбоподателят бил отведен до болнично заведение за даване на кръвна проба, а свидетелят П. отишъл във 02 РУ-СДВР със съпругата си, за да дадат сведения по случая. Срещу Ц. бил съставен АУАН № 1423115 от 21.10.2024 г. за нарушения на чл.16, ал.1, т.1, пред.1 от ЗДвП и на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП. Актът е подписан без възражения от последния, както и е подписан от актосъставителя и един свидетел при установяване на нарушенията. Административнонаказващият орган приел, че нарушенията са установени от фактическа страна и издал обжалваното пред СРС наказателно постановление № 24-4332-027010 от 08.11.2024 г., с което за нарушение на чл.16, ал.1, т.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева, на основание чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5, пред.5 от ЗДвП и за нарушение на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в

размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП.

СРС е установил фактическата обстановка по делото въз основа на събраните гласни доказателства - показанията на свидетелите Г. П., В. П. и В. К., както и писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК, вкл. скица на ПТП, протокол за ПТП и снимков материал.

При така установената фактическа обстановка районният съд е приел, че при съставяне на акта за установяване на административно нарушение и при издаване на атакуваното наказателно постановление са спазени изискванията, визирани в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, двата акта са издадени от компетентни органи, съдържат всички изискуеми от ЗАНН реквизити и са спазени сроковете по чл. 34 ЗАНН. Приел е, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до опорочаването му и да са ограничили правото на защита на нарушителя, с което да се явяват формални основания за отмяната на санкционния акт, както и за доказано осъществяването на съставите на вменените на касатора нарушения по чл. 16, ал. 1, т. 1 ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

Настоящата касационна инстанция приема, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

При постановяването му не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Районният съд е изпълнил задължението си да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата. Обсъдил е поотделно и в тяхната съвкупност събраните доказателства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени обстоятелства и формираните правни изводи, като при правилно изяснена фактическа обстановка е достигнал до законосъобразния извод, че касаторът е извършил вменените му нарушения, във връзка с което правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Във връзка с наведените в касационната жалба възражения следва да се добави следното:

Съгласно чл. 16, ал. 1, т. 1 ЗДвП на пътно платно с двупосочно движение на водача на пътно превозно средство е забранено, когато платното за движение има две пътни ленти - да навлиза и да се движи в лентата за насрещно движение освен при изпреварване или заобикаляне. В разглеждания случай въз основа на съвкупната преценка на събрания по делото доказателствен материал СРС обосновава е приел за установено, че поради навлизане в лентата за насрещно движение на пътно платно с двупосочно движение, което има две ленти, касаторът е ударил с лявата страна на автомобила си лявата страна лекия автомобил, управляван от св. П., при което е допуснал настъпването на ПТП. Поради това несъмнено е осъществен съставът на посоченото в процесното наказателно постановление административно нарушение по чл. 16, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

Съобразно разпоредбата на чл. 179, ал. 2 ЗДвП (в приложимата му редакция) водачът, който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1, причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба в размер на 200 лв., поради което правилно е определен размерът на наложената глоба.

Нормата на чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП предвижда задължение за водача на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. От събраните в хода на производството пред районния съд доказателства по несъмнен начин се установява, че жалбоподателят Ц. не е спрял след реализираното ПТП, за да установи какви са последиците от същото. При обосноваване кредитиране на свидетелските показания СРС е приел, че жалбоподателят не е изпълнил

задължението си като участник в ПТП, вменено му по силата на чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП, поради което е налице извършено от обективна и субективна страна нарушение на цитираната норма. Правилно при тези данни е определена субективната страна на нарушението под формата на пряк умисъл за водача на л.а. с марка „Нисан“, модел „К. плюс 2“, с рег. [рег.номер на МПС] , който е съзнавал наличието на пътен инцидент и неговите общественоопасни последици, но е напуснал ПТП.

Съгласно чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП (в приложимата му редакция), водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. В случая с оспореното НП е определен максимален размер на наказанието "лишаване от право на управление на МПС" и на наложената парична глоба, като настоящата инстанция намира, че СРС е достигнал до законосъобразни изводи, че така определените наказания не се явяват прекомерни или несъответни на извършеното нарушение, както и че биха могли да постигнат целите на наказанието по чл. 12 ЗАНН. Касационният състав споделя и извода, че случаят не попада в приложното поле на чл. 28 ЗАНН по изложените от районния съд съображения, които не е необходимо да бъдат преповтаряни.

Предвид всичко гореизложено съдът приема, че не са налице наведените с жалбата касационни основания, доколкото при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските в производството.

При този изход на спора касаторът няма право на разноски. Своевременно направено и основателно е искането на процесуалния представител на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ във вр. чл. 63д, ал. 1 ЗАНН касаторът следва да бъде осъден да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в определен от съда размер от 130 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София - град, XVII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2407 от 01.07.2025г., постановено по анд № 4520/2024г. по описа на Софийския районен съд, 99 с-в.

ОСЪЖДА И. С. Ц., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 130 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.